

Johnny Noer

VELSIGNELSEN
OG
FORBANDELSEN

En kort beskrivelse af
det endetids-skel som vil blive draget
gennem folkeslagene:
En historisk korsvej mellem lys og mørke,
hvor Israel vil blive rejst som
et særligt vejvisertegn ...

»Alt, hvad I har gjort mod en
af disse mine mindste brødre,
det har I gjort mod mig!«
(Matt. 25:40)

VELSIGNELSEN
OG
FORBANDELSEN

Johny Noer

PILGRIM-PRESS

Box 1733
86117 Dimona
ISRAEL

“Velsignet de, der velsigner dig
forbandet de, der forbander dig”
(profeten Bileam
om Israel i 4. Mose 24:9)

SOM VERDEN BEVÆGER SIG ind i det tredje årtusinde, vil nationerne blive opdelt i to lejre. Skillelinien bliver enkel. Der vil ikke være tale om de rige og de fattige. Ejheller hvilket politisk system, de er underlagt. End ikke hvilken religion, de tilslutter sig, om de er for eller imod menneskerettighederne eller hvilken militær eller økonomisk "blok", de tilhører.

Skellet vil blive sat efter dette ene kriterium: "Er de for eller imod Israel. Denne skillelinie vil afgøre folkenes skæbne! Den vil enten bringe dem under velsignelse eller forbandelse. Denne korsvej bliver det tredje årtusindes skel mellem mørke og lys. ...

For godt tre tusinde fem hundrede år siden lokkede en moabitisk konge en af Israels profeter op på et højt bjerg, for at han derfra skulle forbande Israels folk. Den Israels-fjendske konge blev rasende - men profeten, hvis navn var Bileam, gjorde netop den opdagelse, som alverdens nationer har brug for i dag.

I den bibelske beretning hedder det: "Bileam så, at det var godt i Herrens øjne, at Israel blev velsignet." (4. Mose 24:1) Den nation, det folk, den menighed og det enkelte menneske, som gør den samme opdagelse, vil komme under den samme velsignelse.

Dette er ikke en ny religion. Ejheller et nyt evangelium. Det ændrer intet ved det gamle korsets budskab, at det kun er i Jesus Kristus, at et menneske kan finde

frelse, og det er ikke - som nogen hævder - et forsøg på at "erstatte Kristi evige forsonerværk" med navnet "Israel". Budskabet om velsignelsen og forbandelsen står prentet på Bibelens første sider. Det baner sig med øget præcision vej gennem Den hellige Skrift for til sidst at stå afklaret i Ny Testamente ...

"Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig," lyder det til jødernes stamfar, Abraham, "og dem, der forbander dig vil jeg forbande." (1. Mose 12:3) Denne guddommelige erklæring afsluttes med ordene: "I dig skal alle jordens slægter velsignes."

Dette klare tilsagn er en af Skriftens første forudsigelser om Messias. Fra denne begyndende erklæring om "velsignelsen og forbandelsen" står det klart, at Kristus først og fremmest er sendt til Israels folk. "Jeg er ikke sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus," erklærer Jesus (Matt. 15:23), og selvom Han i samme øjeblik hjælpende rækker ud efter en hedningekvinde, så bekræfter apostelen dette, idet han udbryder: "Evangeliet er Guds kraft til frelse for enhver, som tror, både for jøde først og for græker" (Rom. 1:16). "Da tidens fylde kom," fortsætter han, "sendte Gud sin Søn, født af en kvinde, født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven" (Gal. 4:4-5).

For at imødegå den fejlagtige påstand, at de, som understreger Israels betydning med henblik på forudsigelsen om "velsignelsen og forbandelsen" er ophørt at forkynde Kristus, er det vigtigt, at fastholde

den dybeste og egentlige mening med det løfte, som blev givet til Abraham.

“Da Gud sendte sin søn “blev han ikke kun *født af en kvinde*, men han blev født af en *jødisk* kvinde. “Da englen Gabriel blev sendt fra Gud til en jomfru” (Luk. 1:26-27) for at overbringe den usædvanlige og enestående hilsen, blev han ikke sendt til noget andet sted på den hele vide jord end “til en by i Galilæa, der hedder Nazaret.” Da englen Gabriel fandt frem til det hus, hvor den guddommelige anordning skulle afleveres, var det ikke blot hos en *jødisk* mand, som var “under loven” men det var hos en familie og en slægt, som århundreder forinden havde modtaget den samme forjættelse. “Han blev sendt til en jomfru,” hedder det, “der var forlovet med en mand, som hed Josef og var af Abrahams Hus” (Luk. 1:27) ...

Alt dette og meget mere ligger skjult i det ældgamle tilsagn til Abraham med hensyn til “velsignelsen og forbandelsen”. Det er i det omtalte skriftafsnit ikke først og fremmest *forbandelsen*, som fremholdes. Når det hedder: “I dig skal alle jordens slægter *velsignes*,” er det ikke Israel som sådan, der tales om. Da er det Ham, *som kom til Israel*, - Han som blev født af jødiske forældre, og som blev opdraget under den jødiske lov for at “løskøbe alle dem, der var under loven”. Da er det messias-undere, som Maria synger om efter englen Gabriels besøg: “Han har taget sig af sin tjener Israel og husker på sin barmhjertighed - som Han tilsagde vore fædre - mod Abraham, ham og hans slægt til evig tid” (Luk. 1:54-56).

ISRAEL SÆTTER SKEL

I virkeligheden er løftet til Abraham så direkte præget af Messias-forventning, at nogle - med en vis ret - har kunnet indvende: “Hvad har dette med ISRAEL at gøre?” Når det hedder: “I dig skal alle jordens slægter velsignes,” så er det tydeligt, at der er tale om Kristus! Ny Testamente gør sagen helt klar ved at forklare: “Hvad Abraham angår, blev løfterne givet til ham og hans afkom. Det hedder ikke: “Og til dine afkom,” og det er Kristus!” (Gal. 4:16).

Når apostelen har så travlt med den hebraiske grammatik for derigennem at kunne forklare den hele verden, at efter som ordet “afkom” står i ental, så drejer det sig om Jesus - da forekommer det som om, at alle de, der i forbindelse med “velsignelsen og forbandelsen” har talt om Israel, bør tie ...

Hvordan skal dette kunne forklares? Hvorledes kan vi på denne baggrund hævde, at der i den nærmeste fremtid vil blive sat skel mellem nationer, folk, menigheder, grupper og enkeltmennesker - og at dette skel vil blive Israel? Hvordan tør vi hævde, at når det til Abraham lyder: “Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og dem, der forbander dig, vil jeg forbande” - så drejer det sig om Israel? For at kunne besvare dette berettigede spørgsmål, bør vi først og fremmest nærmere undersøge det sted i Skriften, hvor Bileam (profeten der af en antisemitisk konge var hyret til at forbande Det jødiske Folk) gør sin store

opdagelse. Her fortælles det nemlig, at han "så, at det var godt i Herrens øjne, at Israel blev velsignet" – og eftersom der i denne forbindelse ikke kan være tvivl om, at det er Israel, der er tale om, læser vi med øget interesse videre:" – Da han (profeten Bileam) løftede blikket og så Israel ligge lejret stamme ved stamme, kom Guds Ånd over ham, og han udbrød: "Velsignet er de, der velsigner dig, forbandet de, der forbander dig!" (4. Mose 24:9).

Der kan således ikke være nogen tvivl om, at den skillelinie, som bliver trukket mellem mørke og lys (1. Mose 1:4), og som sætter skel mellem dem, som har fundet Jesus som deres Herre og frelser og dem, som har forkastet Ham, også vil blive draget som et skarpt skel mellem dem, som velsigner Israel og dem, som ønsker ødelæggelse og forbandelse over Det jødiske Folk!

På en eller anden måde har vi fra Bibelen første blad at gøre med det samme skel. Der tales om det samme princip. De samme urkræfter! Det samme mørke og det samme lys! Den samme velsignelse og den samme forbandelse! Derfor er det nødvendigt at søge at fatte oprindelsen af dette "skel". Hvorfor skiller Gud mørket fra lyset? Hvorfor skiller Han de troende fra de ikke-troende? Hvorfor skiller Han i de sidste dage nationerne fra hinanden? Hvorfor skiller Han Himmel fra helvede? Hvorfor sætter Han skel mellem engle? Hvorfor skiller Han ugræs fra hvede, dag fra nat ... hvorfor?

Om tiden forud for Guds skaberværk hedder det: "Jorden var dengang tomhed og øde, der var mørke over urdybet, og Guds Ånd svævede over vandene."

I samme øjeblik, vi læser ordene: "Og Guds Ånd svævede over vandene, "fyldes vi af håb. Da er mørkets time ved at være forbi, og et nyt princip er ved at træde i kraft. Det gigantiske "Tohu og Bohu" (som er den hebraiske betegnelse for mørkets kaos og anarki, ondskabens totale tomhed) er dømt og må ophøre. Lyset er ved at komme til verden, og der vil dermed blive sat skel mellem mørket og lyset.

Noget lignende er ved at ske i det buldrende mørke, som hersker over jordens nationer og folk og hele verdens lande og byer med deres regeringer og magthavere. Et lys er ved at bryde igennem, og dette lys vil samle sig på et sted på vor omtumlede klode. Det vil fokusere på nøjagtig det samme område, hvorfra alt lys tidligere er brudt frem. Det sted, hvor Gud åbenbarede sig for patriarkerne. Stedet hvor de ti ord blev givet, som siden er blevet grundlaget for al lov og ret. Den region, hvor Himlens og jordens skaber åbenbarede sig for konger og profeter - og hvorfra Messias kom, Han som en dag skal herske over den hele jord. Det land og det folk, som Gud taler til og siger:" Rejs dig, bliv lys, for dit lys er kommet, Herrens herlighed er brudt frem over dig. For se mørke dækker jorden, mulmet dækker folkene, men over dig bryder Herren frem,

Hans herlighed viser sig over dig. Folkeslag skal komme til dit lys og konger til din stråleglans" (Es. 60:1-3).

Selvom det i nogles øren vil lyde for utroligt, så vil de første linier fra Skabelsesberetningen blive gentaget i de sidste dages verdensmørke. Ordene: "Gud sagde: "Der skal være lys" - vil blive skrevet igen over nationernes mulm og midnatmørke. "Og der vil blive lys."

Den gamle bibelberetning fortsætter (og den endelige historie slutter heller ikke, før det alt sammen atter er blevet opfyldt): "Gud så, at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket."

Det "gode", som vil lyse over Israel, er de gamle forjættelsers opfyldelse. Ordene, som er blevet sagt om landet, og til hvem det er givet, vil gå i opfyldelse! Løfterne, som er blevet udtalt over folket, vil blive virkeliggjort, og forberedelserne til Messias' majestætiske komme til Jerusalem vil blive ført ud i livet. Dette er det tredimensionale lys, som fra nu af vil stråle over Israel - og i denne herlighedsåbenbarelse vil nationerne skille sig fra hverandre; nogle vil elske lyset og andre vil elske mørket mere end lyset - og dermed afgøres folkenes skæbne.

ET MESSIAS-SKEL

Et underligt princip er påny ved at komme til verden. Det har altid været og vil altid eksistere, men er nu ved at

opstå til nyt liv. Alt, hvad der har været forud og alt i den nuværende verden samt alt i det kommende rige er grundlagt på dette princip. Dette urgrundlag lyder i Ny Testamentes formulering således: "Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket fremfor lyset, fordi deres gerninger var onde" (Johs. 3:19).

Sådan som denne sandhed har været udvirket overalt, hvor evangeliet i 2000 år er blevet forkyndt, således vil netop dette "domsprincip" være gældende i den sidste tid. Imidlertid vil der komme en dybere betydning og et bredere perspektiv i denne regels opretholdelse. I den nærmeste fremtid vil det vise sig, at lyset - stråleglansen fra Gud og åbenbaringen af Den Almægtiges herlighed - vil komme til syne over Israel! Sådan som den danske salmedigter, Grundtvig, skrev om "en ledestjerne," og således som han med al tydelighed har forklaret, at dette vejledende himmellys er Kristus, således bliver det nu menighedens opgave at forklare folkeslag og nationer, at den stjerne, der nu træder frem, atter kommer til at lyse over det folk, som Gud i Sin nåde og forudviden har udvalgt til at være lysbærer i den sidste tid. Ledestjernen vil komme til at lyse over Israel - og alle jordens nationer vil blive dømt efter, hvorledes de forholder sig til dette lys!

Når netop den profet, som den moabitiske konge, Balak, søgte at få til at forbande Israel - når netop han taler om fremtiden

med disse ord: "En stjerne træder frem fra Jakob, en herskerstav rejser sig fra Israel (4. Mose 24:17) - så finder vi i hans udsagn forklaringen på det spørgsmål, der optager så mange i denne tid: Hvorledes kan Israel blive skillelinien mellem mørke og lys, når det ud fra Skriften med al tydelighed fremgår, at Kristus er den skel-sættende prøvesten? Siger evangeliet ikke klart, at "Gud ikke sendte sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved Ham," vil det da ikke være en omgåelse af denne sandhed, hvis nogen søger at gøre Israel og ikke Kristus til den store skillelinie? Hvorledes kan den uomstødelige sandhed, at "Kristus" er lyset, ændres til, at "Israel" er lyset? Her må enhver, som elsker evangeliet, sige fra," vil nogle argumentere ...

Netop derfor er det vigtigt at understrege, at når Esajas råber til Israel "Rejs dig, bliv lys, for dit lys er kommet" og han fortsætter med ordene: "Herrens herlighed er brudt frem over dig" - så gør han ikke Israel som sådan til lyset. Han taler som altid om Messias. "Dit lys er kommet," betyder at Messias-lyset er kommet. "Herrens herlighed, som er brudt frem" over Israel er ikke anderledes at forstå end løftet om Messias-herligheden, som nu står foran sin opfyldelse. Når det videre hedder: "For se, mørket dækker jorden, mulmet dækker folkene, men over dig bryder Herren frem" (v. 2) da er sproget atter ubestrideligt klart. Der ligger ikke i profetens udsagn nogen tilsnigelse af den opfattelse, at "nu bryder

Israel frem," nej - ordet lyder klart: "Herren bryder frem," og Herren er atter her, Messias (som andre steder kaldes for "Israels lys" eller "Israels trøst").

Når det alligevel fremgår af Bileams erklæring på bjerget Peor, at Israel står som det Guds-satte skel mellem velsignelse og forbandelse, så hænger det sammen med, at det sted, hvortil lyset kommer, ifølge Skriften selv bliver lys.

Derfor taler Esajas således til Israel. "Rejs dig, bliv lys, for dit lys er kommet" (v. 1) og derfor lyder det til Abraham: "Jeg vil velsigne dig, og du skal være en velsignelse" (1. Mose 12:1). Princippet er det samme: Ingen kan komme i forbindelse med det forvandlende Messias-lys, uden selv at blive forvandlet. Dette sker med det enkelte menneske, med en familie, med et folk, en nation, en menighed - og endeligt også med Israel!

"Jeg ser Ham," udebryder profeten Bileam, "dog ikke nu. Jeg skimter Ham men ikke nær!" Derefter forklarer profeten, hvorledes Messias-åbenbarelsen, som vil komme til syne over Israel, vil manifestere sig. Først beskriver han den som "en stjerne, der træder frem fra Jakob". Dernæst udbryder han: "Det er en herskerstav, der rejser sig fra Israel". I begge udsagn er det Israel, som er det udpegede sted, hvorfra lyset skal bryde igennem. Når folkeslagene ser, at det netop er her, at åbenbarelsen atter vil blive givet, så vil de alle straks tænke på Israels Gud.

ISRAELS GUD GIVER SIG TIL KENDE

“Når Menneskesønnen kommer i Sin herlighed” (Matt. 25:31) ... således afslutter evangelisten Matthæus sit store, profetiske fremtidssyn. Disse ord har været den kristne kirkes håb gennem alle slægter. De historiske kirker - næsten uden undtagelse - har nedfældet denne trosbekendelse i deres lære om “de sidste ting”. Det er ikke en sekterisk og fra den sunde lære afvigende doktrin. “Menneskesønnen kommer, og Han kommer snart i Sin herlighed”. Halleluja!

Han vil da ikke komme ene. Fra de åbenbarelsen, som blev betroet apostelen Johannes på øksil-øen, Patmos, i det græske Ægæerhav, fremgår det, at Menneskesønnens majestætiske komme er præget af et hæropbud, som universet og rummets kloder aldrig har set magen. “Hæren i himlen følger Ham på hvide heste,” hedder det (Johs. Åb. 19:14). “Synet er pragtfuldt; titusinder af ryttere. Alle klædt i flagrende hvidt. Uniformeret i “lysende linnedklæder”. Ved dette prægtige opbud af himmelsk herlighed vil der blive en konfrontation med “folkeslagene”. Han skal slå dem med et skarpt sværd”, hedder det (v. 15).

Spørgsmålet er (og det er et af de emner, som vi her vil søge at besvare), om ikke dette jernscepter - den herskerstav - allerede nu er begyndt at blive strakt ud fra Zion?

Det er i den forbindelse, at vi med iver bør beskæftige os med Matthæus’ fremtidssyn, for også han har modtaget meddelelser om øjeblikket for “Menneskesønnens komme”. Som lynet kommer fra øst og lyser helt om i vest,” forklarer han “sådan skal også menneskesønnens komme være” (24:27). Det er altså ingen skjult eller hemmelig eller usynlig sag. Der er ikke her tale om nogen uset begivenhed, som verden og menigheden ikke kommer til at kende noget til. Nej, der er tale om en flammende, eksplosiv invasion, der som lynet vil oplyse hele jordens kreds fra den ene ende til den anden. Ingen vil være i tvivl om, hvad der er sket! Hele verden vil vide besked. “Sådan,” udbryder Matthæus, “skal menneskesønnens komme være!” (24:27).

At folkeslagene og deres ledere vil blive overbeviste om baggrunden for de vældige rystelser, som vil gå over himmel og jord umiddelbart før menneskesønnens komme fremgår af den kendsgerning, at et stort tegn vil vise sig på himlen. Matthæus forklarer: “Menneskesønnens tegn skal komme til syne på himlen” (24:30).

Hvad er det for et tegn? Det må være en tilsynekomst som alle vil kunne forstå.

Når de sidste dage kommer vil ingen være i tvivl om, at tallet 666 er dyrets mærke. Alle vil vide, at halvmånen står for Islams magt. Ingen vil være uvidende om, at Davidsstjernen, som den ses i Israels flag,

er tegnet på den hebraiske stat. Alle vil vide, at korset er menneskesønnens tegn.

Derfor kan der næppe være tvivl om, at et vældigt kors vil være at se på himlen. Det tegn, der er hadet af mange jøder, foragtet af muslimer og misbrugt af mange kristne, vil stå på himlens skyer umiddelbart før menneskesønnens komme.

Hvorfor?

For di Himlens og jordens Skaber på den mest enkle måde vil give sig til kende for de uvidende folkeslag. Derfor hedder det også, at når "menneskesønnens tegn kommer til syne på himlen, så skal alle folkestammer jamre." Hinduer og buddhister, afgudsdyrkere, indiske guruer, troldmænd og fremtidsforskere, gudsfornægtere, ateistiske politikere, iskolde, kyniske forretningsmænd, liberale teologiske professorer, sorte, hvide, røde og gule, maoister og kommunister, popstjerner og flegmatiske TV-reportere, fattige og rige, arbejdere, døgenigter, jøder og grækere - alle vil bøje sig skamfulde og jamrende til jorden, når korset står lysende klart på den mørke himmel. Gud vil gøre det kendt, hvem der står bag de voldsomme rystelser, og hvem verdens befolkninger kan vente. Alle vil kende navnet på Ham, som nu "kommer i herlighed for at tage sæde på sin herligheds trone ..." (Matt. 25:31).

Der er visse elementære begreber, som må stå afklarede, for at "al dom kan være retfærdig." Den, der kommer til Gud, må

tro, at Han er til og lønner dem, som søger Ham," forklares det i Ny Testamente (Hebr. 11:6). Det vil sige, at der er visse elementære stadier, som forventes umiddelbart indlysende, og som er forudsætningen for, at Ånden kan gøre sit værk. At "Gud er til" er så indlysende, at der end ikke forudsættes nogen særlige forklaringer på denne kendsgerning. "For Hans usynlige væsen, både Hans evige kraft og Hans guddommelighed, har kunnet ses siden verdens skabelse og kendes på Hans gerninger." (Rom. 1) Der er altså fra selve skabelsen sat et tegn på himmel og jord, som - hvis det fornægtes - ikke vil blive undskyldt. Gudsmærket er underfuldt blevet prentet i alt, hvad der er til. Derfor udbryder apostelen: "De har altså ingen undskyldning. For de kendte Gud, og alligevel ærede og takkede de ham ikke som Gud, men deres tanker endte i tomhed, og de blev formørkede i deres uforstandige hjerte" (Rom. 1:20-21).

På samme måde vil Gud gøre det klart for folkeslagene, at Han ikke blot er universets og al jordens Gud - men Han er Israels Gud! I den totale åndelige forvirring, som i de sidste dage vil brede sig over hele jorden, vil Gud sætte et tegn. Israel er et tegn! Hvad gennem historien og især den nyere historie er sket med dette land og dette folk er et tegn. Den, der kommer til Gud, må først og fremmest vide, at Gud er til - dernæst, at han har at gøre med Israels Gud, og endeligt, at det er ved korsets tegn, at vejen til Guds faderhjerter åbnes.

Den store forudsagte, ventede og væbnede konflikt, (som hører en ikke så fjern fremtid til) benævnes "Gog-krigen". Det profetiske vidnesbyrd om denne "drabelige dræbning", som vil finde sted i Israel, er, at Israels Gud i dette opgør vil "give sig til kende". Efter denne krig vil verden ikke være i tvivl om, at i forhold til Israel har den at gøre med usynlige magter. Ingen vil efter denne krig kunne benægte, at Israel bliver forsvaret af en mægtig og uset hånd, som tilintetgør dets fjender. Profeten Ezekiels ord vil gå i opfyldelse: "da fører jeg dig, Gog, imod mit land, for at folkene skal kende mig, når Jeg viser min hellighed på dig for øjnene af dem" (Ez. 38:16).

Det kan forventes, at før den store (af profeten så detaljeret omtalte) "Gog-krig" finder sted, vil endnu en række konfrontationer øge spændingen i Mellemøsten. Det principielle i at "folkene skal kende mig" vil blive fastholdt i de konflikter, som vil feje over den del af verden; i dem alle vil Bileams forudsigelse gå i opfyldelse: "Israel skal sejre" (4. Mose 24:19).

Som i det store og afgørende Gog-slag bliver det ikke uden tab og smerte for Israel - men udgangen af disse krige er sikker: De invaderende fjender vil lide et katastrofalt nederlag. I forfærdende nærbilleder vil skildringerne af Israels "himmelige forsvar" løbe verden rundt, og i bogstaveligste forstand vil "Herren vise sin herlighed for øjnene af dem."

"Jeg fælder dom over ham," råber profeten med henblik på Israels fjende. Jeg lader skyldregn, hagl, ild og svovl og blod regne ned over ham og alle hans tropper og over de mange folkeslag, der er med ham. Ezekiel slutter med følgende erklæring: "Sådan viser Jeg min storhed og hellighed og giver mig til kende for øjnene af mange folkeslag. Så skal de forstå, at Jeg er Herren" (Ez. 38:22-23).

Det er altså tydeligt, at en af grundene til, at Gud tillader dette horror-forløb i Mellemøsten, er Hans ønske om "at give sig til kende for folkene". "De skal forstå," siger Han, "at Jeg er Herren". Eftersom der ikke synes at være noget andet sprog, hvormed Israels Gud kan gøre sig forståelig for den hele verden, samler han nationerne mod Israel for på det sted "at blotte sin arm" og vise sin overmagt ...

OPGØR MED DE OMBOENDE FOLK

Så vidt det kan forstås ud fra Den hellige Skrift, vil et opgør finde sted med Israels nærmeste naboer, før Gogkrigens store endetidsslag. Der forefindes et klart skel i Skriften mellem "alverdens nationer" og "de andre folk rundt om" (Ez. 36:4). For at vi ikke skal være i tvivl om, hvilke nærtboende folk, der er tale om, fortsætter profeten: "Dette siger Gud Herren: "Med brændende lidenskab vil jeg tale imod de andre folk og imod hele Edom, som med inderlig skadefryd og dyb foragt tog mit

land som deres ejendom, for at fordrive folket og udplyndre det" (Ez. 36:5). Når der altså her tales om "de andre folk", så stedfæstes de som nærtboende, idet Israels gamle fjende "Edom" nævnes. Sikkerheden i dette udsagn gentages med ordene: "Jeg løfter min hånd og sværger, at folkene rundt om jer skal bære deres egen spot!" (v. 7)

Tempelbjerget i Jerusalem bliver stridens æble. "Dette siger Gud Herren," lyder det videre i den sammenhængende tekst, "Fjenderne hoverer over jer: De evige høje er blevet vores ejendom." - "I er kommet i folkemunde, og der bliver snakket om jer. Hør derfor Gud Herrens ord ... med brændende lidenskab vil jeg tale!" (Ez. 36:1-5)

Alt dette er sket med øget styrke i begyndelsen af det ny årtusinde. "Tempelbjerget er vor ejendom," hævder nabostaternes muslimske ledere. Israel er mere end nogensinde kommet i folkemunde. For år tilbage var Jerusalem på avisernes forsider hver uge. Siden nævnes Israel i overskrifterne hver dag. I dag er den hebraiske stat på skærmen hver time. "Der bliver snakket om jer," siger profeten. Nu er øjeblikket kommet, hvor Herren vil tale!

Den 60. salme, som er skrevet af Kong David, omtaler de områder, der er tale om. "Gud har talt i sin helligdom," synger han og giver dermed udtryk for at der er tale om et uomstødeligt dekret. Det, som Herren med henblik på de "ombo-

ende folk" har svoret, er her omsat i en lovfæstet erklæring, som ikke kan trækkes tilbage. Salmen fortsætter: "Med jubel vil jeg udstykke Sikkems land". Andre har forsøgt at "udstykke" det samme område, som nu hører til Vestbredden. Sikkem er det nuværende Nablus, regionens største arabiske by med 100.000 indbyggere. Det første sted, hvor Gud Herren viste sig for Abraham, og hvor Josephs ben er blevet begravet. I tre breve har jeg i begyndelsen af år 2001 skrevet til Danmarks statsminister og udenrigsminister for at gøre dem opmærksomme på den forestående væbnede konflikt, som vil flamme op omkring netop dette område. Denne konflikt er nu i fuld udvikling og vil fortsætte, indtil Israel har vundet en fuldstændig sejr og kan leve i fred iblandt de folk, som kun respekterer overmagt.

Kong David fortsætter med at angive listen over de "andre folkeslag rundt om," som forud for det store Gog-slag vil blive indlemmet i Israel. "Gilead tilhører mig," siger Herren. "Manasse tilhører mig." Det er de omfattende strækninger, som breder sig fra Vestbredden ind i Jordan. "Efraim er min hjelm, Juda er mit scepter," hvilket vil sige, at Herren bereder sit komme ved (som profeten Zakarias udtrykker det): "Jeg slår lejr omkring mit hus som værn mod dem, der rykker frem og rykker tilbage ..." (Zak. 9:8).

"Moab er mit vaskefad, på Edom kaster jeg mine sko" lyder det videre i den 60. salme. "Mig skal du hylde Filistæa!" (v. 10)

Vestbredden og de sydligste områder af Israel grænsede op til Jordan er her nævnt. Profeten Zakarias tegner billedet mod nord, hvor "terrorstrækningerne" mod Libanon atter vil blive indtaget. Profeten omtaler Damaskus i Syrien og følger kyststrækningen helt ned til Gaza, hvor han udbryder: "Kongen af Gaza går til grunde! Jeg tilintetgør filisternes hovmod!" (v. 5-6)

Syriens hovedstad, Damaskus' skæbne er skildret hos profeten Esajas. "Damaskus skal udslættes som by," udbryder han. I de følgende vers (17:1-3) forudsiger han en forbindelse mellem Nablus og Damaskus og beskriver deres fælles nederlag.

Denne forbindelse har jeg omtalt i breve til forskellige statsledere i juni 2001 i forbindelse med "en katastrofe" af en sådan art, at alverdens statsoverhoveder vil blive rystet derved. Disse breve har jeg fra Negev-ørkenen i Israel sendt (tre måneder før den 11. september) til bl.a. USA's præsident og de fleste statsledere i Europa. Jeg har fra to af disse modtaget et "standard-svar", som viser, at brevene kun er nået til regeringslederens forkontorer.

Når Matthæus forklarer, at "alle folkeslag skal samles foran en herlighedstrone efter Menneskesønnens komme, så indser man, at der vil blive trængsel i Jerusalem." Der kan nemlig ikke være tale om (sådan som mange har forstået det), at det bliver foran en "himmelsk trone", at folkene samles. Det hedder jo klart i teksten, at denne begivenhed indtræffer, "når Menneske-

sønnen kommer". Det vil sige, at samlingen må finde sted på jorden, for der er ikke noget andet sted i universet at "Menneskesønnens komme" forventes, hvilket yderligere vil sige, at samlingen må forekomme i Jerusalem, for der er intet andet sted på kloden, at Menneskesønnen "kan tage sæde på sin herlighedstrone".

Som ved alle andre internationale samlinger, er det ikke hele befolkninger som møder op. Der er tale om en repræsentation, hvilket kun gør det endnu tydeligere, at det er de forskellige nationer, som kommer til at stå til regnskab.

DOMMENS PRINCIP

Jeg kan ikke tage det som nogen tilfældighed, at det var den sidste dag i det første år af det tredje årtusinde, at en ny forståelse af Matthæus-beretningen om folkeslagenes dom gik op for mig. Indtil da har jeg anset "bukkene, der stilles ved herlighedstronens venstre side" som de aggressive og krigeriske folk, der altid langer ud efter Israel. "Fårene, der anbringes ved Menneskesønnens højre side," har jeg anset for at være de nationer, der indtog en mere passiv og stiltiende rolle i konflikten omkring Israel og Det jødiske Folk. Men netop som vi skred over tærskelen til det andet år i det første århundrede efter år 2000, fik jeg en ny forståelse af, hvad det vil sige at være blandt de "bukke", der går bort til evig straf (25:46) og hvem der kan regnes for at være de "får", der

betegnes som "de retfærdige, der går til evigt liv" (v. 46). Da jeg ikke blot regner tidspunktet for dette klarsyn som noget særligt men også indholdet deraf, vil jeg i det følgende redegøre nærmere derfor.

For det første er der i Matthæus-beretningen (som er den eneste af den art og med det indhold i evangelierne) ingen henvisning til fårene som de passive og bukkene som de aktive. Tværtimod. Om fårene erklærer kongen, at de "gør noget". Om bukkene bliver det sagt, at de "har intet gjort". Fårene er dem, som giver de sultne at spise og de tørstige at drikke. Bukkene gør ingen af delene! Fårene er dem, som aktivt tager sig af de fængslede og de lænkede, mens bukkene ikke bekymrer sig om disse. Fårene er dem, som plejer de syge og gør en indsats for de fremmede, medens bukkene ikke bekymrer sig om de elendige. Fårene er dem, der gør noget ved sagen, mens bukkene kun synes at være optaget af deres egne forhold. Dette er forskellen mellem dem, der i dommens time står på højre - og på venstre side af Menneskesønnens trone.

For det andet omtales fårene af kongen som "min fars velsignede" (v. 34), hvilket synes at have en dybere betydning, især når det understreges, at "de skal tage et rige i arv" (v. 34). Det vil altså sige, at der er tale om et arveforhold, som ikke har med fortjeneste at gøre ...

For det tredje erklærer kongen, at dommens udfald hviler på en bestemmelse, taget "før verden blev grundlagt" (v. 34).

For det fjerde kaldes fårene to gange i den foreliggende tekst for "de retfærdige" (v. 37 og v. 46), hvilket i de troendes ører får en særlig betydning, når der er tale om, at det ikke er på grund af fortjeneste men på grund af en fundamental bestemmelse, at de arver "det evige liv" (v. 46).

For det femte ligner de gerninger, som "de retfærdige" har udøvet meget de "troens gerninger", som omtales i Ny Testamente. De, som anbringes på højre side af herlighedstronen, synes at være ganske blottet for forståelse af, hvilken indsats de kan have udøvet for at gøre sig fortjente til en sådan nåde. Det ser ud som om, de har et liv i sig, der bare gør disse gerninger ... at de lever ud et åndens liv, der har at gøre med en anden natur end deres egen. Det ser ud som om, de er "fødte påny".

For det sjette er det ikke nogen tilfældighed, at de "retfærdige" benævnes som "får". Det sker overalt i Ny Testamente. Jesus bruger uafsladeligt dette udtryk.

For det syvende fremstilles kongen i denne beretning som en "hyrde, der skiller fårene fra bukkene" (v. 32). Han kaldes også et andet sted for "Den gode hyrde" eller for "Fårenes store hyrde". Der er tale om mere end en konge, som hersker over nationerne. Der er også her tale om en hyrde, som vogter sin hjord eller sin menighed.

Disse syv forhold forekommer mig at være tilstrækkelig baggrund for at hævde at "fårene" er de Guds børn, som kalder Gud

for deres "far". Det er dem, som arver et rige uden personlig fortjeneste. De modtager deres løn på grund af en evig bestemmelse og kaldes overalt for "de retfærdige". De ejer et åndens liv, der er givet dem ved en ny fødsel - og de er fyldt med en energi og klarsyn, så at de i rette øjeblik og på rette sted udfører "troens gerninger", og derved vinder deres himmelske fars behag.

Der er altså ikke tale om regeringer eller stater, som ud fra deres politiske opfattelse øver en velfærdsgerning overfor en tredje verdens fattige befolkninger ej heller er der her fremstillet nogle mennesker eller organisationer, som arbejder ud fra et humanitært og velvilligt menneskeligt grundlag - men der er tale om en menighed, som følger sin hyrde og Messias, og som ud fra en overjordisk, ny fødsel handler ifølge en anden karakter end den, som er givet dem "ifølge naturens orden".

De, som i denne sammenhæng benævnes som "bukke", dømmes ikke efter, hvad de har gjort. Dommens eneste paragraf lyder: "Alt, hvad I ikke har gjort ..." (v. 45)

Det er yderligere bemærkelsesværdigt, at de som i dommens time befinder sig på den venstre side af herlighedstronen, kalder kongen for "Herre". Det er muligt, at det kun er i dette majestætiske øjeblik, at de anvender denne tiltale - men det

er tillige klart, at de ikke genkender den dommer, som nu skiller dem fra færene. "Herre, hvornår så vi dig?" - spørger de.

De kan ikke se, at disse to skikkelser er en og samme person. Det har været skjult for deres øjne, at kongen er den samme som den halvnøgne, tørstige mand, der blev ført til henrettelse. I det fortvivlede råb: "Hvornår så vi dig!" ligger hele deres ulykke. Hvis bare de havde set klart, ville de sikkert have handlet - men nu så de intet, derfor gjorde de intet!

EN AF MINE BRØDRE

Det afgørende spørgsmål i beretningen om "folkeslagenes dom" i Matthæus 25 synes i denne forbindelse kun at være dette ene: "Hvem har Jesus i tankerne, når Han henvendt til "færene" siger: "Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig!" (v. 40) Hvem hentydes der til, når udtrykket "en af disse mine mindste brødre" anvendes? De ord, vi særligt bør lægge mærke til, er disse: "En af mine brødre ..." Denne særlige betegnelse forekommer nemlig ikke, når kongen vender sig til de folkeslag, der står repræsenteret på hans venstre side. Til dem siger Han: "Alt, hvad I ikke har gjort mod en af disse mindste; ordet "brødre" udelades! Eftersom afsnittet ejer stort profetisk perspektiv, og der har været en ikke ringe debat om dets indhold, bør vi nøje hæfte os ved enhver detalje, som kan kaste lys over dets budskab. Altså: "Hvorfor taler kongen om "en af disse

mine mindste brødre til de folk, som benævnes som "de retfærdige", "dem, der skal arve riget", og som "siden verdens

grundlæggelse har været bestemte til herlighed"? Og hvorfor omtaler kongen ikke disse folk som "brødre", når han henviser sig til dem, der skal gå bort til evig straf?

Dette er ikke nogen periferisk sag! Det er et emne, der er så vigtigt, at det afsluttende har at gøre med "evig velsignelse" eller "evig forbandelse". Faktisk kan man sige, at hvis det ikke fattes, hvem disse mindste brødre er, kan der blive tale om straf! Ikke blot en jordisk og timelig straf men "en evig straf" (v. 46)! Altså: Hvem er de "brødre", som kongen omtaler for de folk, der står samlet på hans højre side, men som han ikke betegner med samme ord for dem, der står samlet på hans venstre side? Hvem er kongens brødre?

Det første svar, som bør gives, må være det, der har med folkeslagene at gøre. Det er sikkert ikke et udtømmende og "færdigt" svar, men det kan være medvirkende til at bringe lys over andre områder af sagen.

Når det i Matthæus-beretningen hedder, at "alle folkeslagene skal samles foran Ham" (v. 31), og vi af det foregående har forstået, at det næppe drejer sig om de milliarder af mennesker, der udgør jordens nationer - men at der (som ved andre internationale samlinger) er tale om en repræsentation, så begynder vi at ane, at ordet "brødre" kan have med en særlig åbenbarelse at gøre. Der er noget, som "de retfærdige" på kongens højre side, forstår, og som Han derfor kan meddele dem

uden nærmere forklaringer - og der er noget, som de dømte på Hans venstre side aldrig har begrebet, og som de derfor heller ikke får nogen yderligere forklaring på.

Dette er grunden til, at betydningen af Jesu henvisning til "disse mine mindste brødre" ikke bør undervurderes! Verden står i dag på tærskelen til så vældige rystelser, som ikke er opstået siden jordens skabelse. Dybe kløfter vil derved blive skåret mellem folk og nationer. Forsøget på at samle alle lande og etniske grupper under én ledelse vil blive forstyrret af en nation og et folk på jordens midte. Israel vil komme til at stå som en vejviser på historiens største skillevej i verdensforløbet. Mange menneskelige overvejelser og beslutninger vil gøre sig gældende. Klodens samlede medier vil i denne sag tale samme sprog. En verdensomspændende politisk beslutningsproces vil drage alle folkeslag i samme retning. Det er i denne sammenhæng, at den kristne menighed overalt bør løfte hovedet og lytte til røsten fra dens opstandne Herre: "Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre har I gjort mod mig!"

PILGRIM CONVOY Johnny Noer
P.O.Box 1733, 86117 Dimona, ISRAEL
telf. +972.(0)53893470
Sekretær (Maria): +972.(0)52409106

DK.GIRO: 5100399 PILGRIM CONVOY
Dansk sekretær Damberg:
telf.: +45.38285716, fax: +45.382857